

Kilpalaulun maa

Latvialaisia mainostetaan maailman laulavimmaksi kansaksi. Virolaiset yrittävät omia tämän tittelin. Meilläkin lauletaan, mutta Suomi on oikeastaan laulukilpailujen maa. Niitä järjestetään monessa eri luokassa, mutta keskityn tässä vain klassiseen puoleen.

Vanhassa Hesarin jutussa todettiin, että perniöläislähtöinen Karita Mattila on innoittanut perniöläisiä laulukilpailun järjestämiseen. Vox Unica -laulukilpailussa etsitään nuoria lahjakkaita laulajia. Näin siis loppukesästä 2000.

Kilpailuun ilmoittautui liuta laulajia. Jo pinnalle ponnistautunut Kiimingin sopraano Helena Juntunen oli myös joukossa. Hän voitti kuitenkin aikaisemmin kesällä järjestetyn Timo Mustakallio -kilpailun ja peruutti Perniön. Sääli. Juntusen ura lähti Mustakallion ja Lappeenrannan pönkittämänä jyrkkään nousuun. Ja suotiinhan hänelle sitten myös Karita Mattila -palkinto.

Tänä vuonna on jo järjestetty ainakin neljä merkittävää klassista laulukilpailua: Lappeenranta, Mirjam Helin, Timo Mustakallio, Kangasniemi. Kaikkiin on riittänyt ylen määrin yrittäjiä ja yleisöäkin. Seurasin tiiviisti paikan päällä Savonlinnassa käytyä Mustakalliota.

Mustakallion sääntöjen mukaan kilpailussa etsitään lupaavinta nuorta kykyä. Voittajaksi ei välttämättä pääse sillä hetkellä paras. Kilpailua on aikanaan tuomaroinut vain yksi diktaattori, mikä on johtanut yllättäviin ratkaisuihin. Nyt päättäjänä istui kolme kokenutta: Jorma Silvasti, Soile Isokoski ja Topi Lehtipuu.

Kuulun laulamisen suhteen vilttiketjuun. Siellä meitä luuraa liuta toinen toistaan parempia besservissereitä. Harrastamme esiintyjien arviointia ja veikkaamme jatkoon pääseviä ja voittajia. Pelimme on sikäli reilua, että veikkaukset kerrotaan hyvissä ajoin ennen päätöksiä.

Aivan ensiksi haluan painottaa, että jokainen Mustakallioon kelpuutetusta 15 laulajasta pärjäsi loistavasti. Miten reilut kaksikymppiset, melkein teinit selviytyvätkään niin monimutkaisista ja vaikeista lauluista!

Alkukilpailussa tuomarit olivat todella ajan hermolla, koska he noudattivat vilttiketjun linjauksia loppukilpailuun valituista. Siirryimme sen jälkeen pitkähkölle tauolla Savonlinnan Sillansuuhun puimaan tulosta, palautumaan ja seuraamaan Formulaa.

Hetken päästä kapakkaan kapusi tuttuja kasvoja. Loppukilpailusta pudonneet tulivat myös nauttimaan pirtelöitä. Mitään kyräilyä ei havainnut. Tyytyväisyys loisti. Olihan jokainen esittänyt kaksi vaikeaa kappaletta ison yleisön edessä.

Loppukilpailussa Savonlinna-sali tuli täyteen. Jännitys sakeutti ilmaa. Armi Ratian lahjoituksen turvin perusteellisesti kunnostettu Steinway kiiksi korokkeella. Yksinkertainen mutta tyylikäs kukkalaite komeile sen kupeessa.

Sopraanot ja mezzot rulaavat nykyään Suomen klassisessa laulussa. Baritoneja näkyy ja joskus joku bassokin, mutta tenorit näyttävät kadonneen.

Kappaleiden valinta vaikuttaa yleisöön. Synkät mutta vaikeat kappaleet saattavat lamaannuttaa. Poukkoilevat, iloiset mutta myös vaikeat biisit virkistävät. Kappaleiden tyylin ei pitäisi kuitenkaan vaikuttaa tuomareiden arvosteluun. Mutta kyllä se vaan vaikuttaa.

Finaalin nuorin, lupaavin, vaalea ja sopraanomaisen pyylevätkö Sonja Herranen lauloi synkähkön Elsan unen Wagnerin Lohengrinistä. Hän sai toisen palkinnon.

Finaalin toiseksi lupaavin, tumma, hento ja hurmaava Iris Candelaria lirutti Gildan aarian Verdin Rigolettosta ja voitti.